

משיחת ליל שמח"ת תשנ"ב

1 א. . . אחד מהענינים העיקריים לעתיד לבוא – הוא שאז תהי' השלימות ד"אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים
2 אין עוד מלבדו"; בכל העולם כולו יתגלה איך שאין שום מציאות אחרת זולתו ית', "אין עוד מלבדו".
3 ובדוגמת זה נדרש גם בחייו של יהודי – שיחוש וירגיש בכל עניניו ממש, ש"אין עוד מלבדו". זאת אומרת:
4 מלבד זאת שהכוונה והתכלית דכל עניני העולם היא אלקות, ובמילא עבודתו היא באופן ש"כל מעשיך יהיו
5 לשם שמים, ו"בכל דרכיך דעהו", אבל ישנה מציאות של "חול", "מעשיך" ו"דרכיך" (רק – תכליתם הוא
6 קדושה), אלא יתירה מזו¹: שעניני העולם עצמם הם אלקות, ובמילא לא נרגשת מלכתחילה שום מציאות כלל,
7 כי "אין עוד מלבדו".

כלומר, לא רק שהנברא הוא **אין ואפס**, שלפ"ז, הרגש **היש** של הנברא (זה שמרגיש שמציאותו מעצמותו) הוא מציאות של **שקר**,
אלא שמציאות **ישותו** גופא הוא **אלקות**, ובלשון הידוע, יש הנברא הוא יש האמיתי.

8 ויש לומר, שזוהי ההוספה והחידוש בהגירסא במשנה וברייתא "אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני", לגבי
9 הגירסא הנפוצה "אני נבראתי לשמש את קוני": "אני נבראתי כו" – מדגיש, שישנה איזו מציאות שנבראה,
10 אלא כל הכוונה והתכלית של בריאתה היא לא יותר מאשר "לשמש את קוני"²; "אני לא נבראתי כו" פירושו
11 – שמציאות של אדם כשלעצמה לא קיימת כלל ("אני לא נבראתי"), הענין היחידי שישנו – הוא "לשמש את
12 קוני"³.

"אני לא נבראתי כו" – פירושו, שמציאותו **ישותו** של האדם (זה שמרגיש שמציאותו מעצמותו) וכן גם כוח **בחירתו** (זה
שביכולתו לעשות הכול כרצונו ובבחירתו **החופשית**), אף שמאשרים הם ע"פ **תורה**, הרי הם לא קיימים במציאות כלל, והיינו כי
האדם (עם ישותו וכוח בחירתו) אינו מציאות **לעצמו** כלל וכל מציאותו הוא רק זה שממש את קוני.

והנה הרגש זה של "אני לא נבראתי" ישנו אצל כל אחד מצד עצם נשמתו (**שלמעלה** מתורה, כמבואר בשיחה דש"פ תבוא תנש"א),
אלא שהוא בבחי' העלם שאינו במציאות, ולכן בזמן הגלות אנחנו לא מודעים כלל על הרגש זה.

והיינו, כי הדרך היחידי כדי להגיע להכרה בהרגש זה, הוא ע"י האמונה וההזדהות עם זה שכתוב **בתורה** (תורת החסידות) על
הרגש זה (כמבואר בשיחת ש"פ תבוא שם), ובזמן הגלות כשמציאות העולם בפועל – לפי השקפת מבטם של רוב בני אדם –
מנגד למציאות התורה, קשה להזדהות עם כל הכתוב בתורה, ועאכ"כ שקשה להזדהות עם הרגש זה.

¹ ע"י ב' ענינים אלו בשיחת ש"פ יתרו תשנ"ב (ב' ענינים בדירה בתחתונים), ועוד.

² ע"י לקו"ש חט"ו ע' 248 (וע"י לקו"ש ח"כ ע' 284 הע' 30), וז"ל:

אדה"ז אומר בתניא, שירידת הנשמה למטה היא לא לצורך הנשמה, אלא בכדי . . . שעי"ז תקיים הכוונה של "נתאוה הקב"ה להיות לו דירה
בתחתונים". אלא רק, שהיות שהנשמה היא זה שמקיים הכוונה הנ"ל, מגיע לה ע"ז "שכר טוב לאין קץ", לפיכך גם לה יש "עלי גדולה ונפלאה
לאין קץ".

ועי"ש בהמשך השיחה שמבאר הדברים באו"א ובדרך נעלית יותר, עי"ש, וכו"ה ע"ז בלקו"ש ח"ה ע' 245, ובכ"מ.

ועי"ש שיחת ש"פ תולדות תנש"ב (שם אות ה') בענין "אני מתפלל לדעת זה התינוק", וז"ל:

גדול בישראל – כיון שידוע ומבין ומשיג בעניני הספירות כו', צריך **לשלו** כל הדרגות והתוארים, "אליו ולא למדותיו", עי"ז שמתבונן שכל
הדרגות והתוארים שמבין ומשיג הם רק תוארי **השלילה** . . . עד שמגיע למסקנא שלא שייך שום ידיעה והשגה במהותו ועצמותו ית' . . . כיון
שמגיע לזה ע"י שלילת כל הדרגות והתוארים, הרי כשכוונתו לעצמותו ית' שלמעלה מכל דרגא ותואר ומעלה, **נרגש** אצלו בזה גופא **עילוי**
הפלאה, ולא עוד אלא שרגש העילוי הוא מההפלאה דשלילת **דרגות ותוארים**.

ועי"ש שיחת ש"פ בראשית תש"נ סוף אות ג', סה"ש ע' 75:

כמדובר כמ"פ (סה"ש תשמ"ט ע' 703 ואילך, לעיל ע' ואילך. ועוד) שהקב"ה הוא למעלה מכל הענינים והתוארים, וגם משלילת המציאות
ושלילת כל התוארים שלילת החיוב ושלילת השלילה [המשך תרס"ו ע' קע"ח] (כי גם שלילה מראה על שייכות), אלא שמאחר שאין לנו תואר
אחר במה לקראו – אומרים "שלילת כל התוארים".

ועי"ש לקו"ש חכ"ה ע' 202 הע' 86 בסופו.

³ ע"ד כמ"ש בשיחת ש"פ קרח תנש"א אות י"א שלכל לראש צריך יהודי לעמוד במצב ד"פופצו" כו', ועוד.

אבל בימינו כשאין מציאות העולם מנגד למציאות התורה, יכול כל אחד להגיע להכרה בהרגש זה. כי בימינו הרי כל אחד יכול להזדהות עם מ"ש בתורה (דאדרבה, לטובתו הגשמי של האדם כדאי לו להזדהות עם כל הכתוב בתורה), וממילא יכול להגיע לכך שיזדהה גם עם זה שכתוב בתורה שכל מציאותו הוא רק כדי לשמש את קונו ("אני לא נבראתי כו"), ואז ממילא יפעל בעצמו לגלות הרגש זה של עצם נשמתו, דהיינו **שיבחור מרצונו** – באופן **דמנפשי כרע** – לשמש את קונו⁴.

- 1 – ועפ"ז אולי יש לומר הביאור בהעיקוב המבהיל של הגאולה – שזהו מצד זה שחסרה בבנ"י שלימות בהדרגה
 2 דעבודה באופן של "אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני", שדוקא עי"ז מגיעים להגאולה אשר תהי' באופן
 3 זה (של "אין עוד מלבדו").

דהיינו: בעבודה של "אני נבראתי כו", כיון שהתחלת ויסוד העבודה היא מציאות ה"אני", הרי יתכן שאצל האדם יהי' נרגש כאילו שהתגלות האלקות של הגאולה **תמעט ותבטל** את מציאותו, ממילא יתכן שזו תהי' סיבה לעכב את ביאת הגאולה.

אבל כשמצד מצבו הגשמי של האדם **כדאי** לו לקיים כל הכתוב בתורה, הרי אז אדרבה, התגלות האלקות של הגאולה – באופן של "אין עוד מלבדו" ו"אני לא נבראתי כו" – עוד **יגדיל** את מציאות האדם, ממילא שוב אין עיכוב על ביאת הגאולה כלל.

- 4 **עכשיו כבר הוסר גם עיכוב זה**⁵,

וי"ל בדיוק הענין ד"עכשיו" (שהכוונה לא רק לדורנו אלא לימינו אלו ממש **בעת אמירת שיחה זו**):

כי העלי' מעבודה ד"אני נבראתי" לעבודה של "אני לא נבראתי" הוא לא ע"י איזו התגלות חדשה של אלקות **מלמעלה**, אלא ע"י ההתאמת הענין ד"אני לא נבראתי כו" אצל **האדם**. ממילא ע"י אמירת שיחה זו (וההסברה **שוהי** סיבת עיכוב הגאולה כו'), **בוז גופא** הוסר העיכוב, דהיינו שבזה גופא פעל הרבי עלנו שתתאמת הענין אצלנו (ומצאנו עד"ז בכ"מ בשיחות דתנש"א ונ"ב).

- 5 ובמילא הרי "הכל מוכן לסעודה", סעודת לויתן ושור הבר ויין המשומר בגאולה האמיתית והשלימה תיכף
 6 ומיד ממש.

⁴ שיחת ש"פ ראה תשמ"ט אות ו' (בענין העבודה ד"מנפשי כרע"):

העבודה האמיתית **בכח עצמו** היא דוקא בעבודתו של יהודי מצד עצם הנשמה (בלי בחירה) – כי בנוגע לעבודתו ובחרת בחיים, **ניתנו** לו שני דרכים, וגם את הציווי ונתינת-כח ובחרת בחיים; משא"כ העבודה שמצד עצם הנפש (באופן כזה שאצלו לא שייך רצון אחר חוץ מרצון ה') **באה דוקא ע"י עבודה בכח עצמו**.

(ושם אות ט'): גם בשעה שמגיעים לדרגת הגאולה, שלימות השכר דלעתיד לבא, תמשך הלאה עבודתו של יהודי, ללכת מעלה מעלה עד א"ס. וכמדובר לעיל (בש"פ עקב – סה"ש תשמ"ט ע' 641 ואילך), שהשכר דלע"ל גופא מתבטא ב(שכר מצוה) מצוה – שלימות מעשינו ועבודתינו גופא (לא שכר צדדי, בענין שני), אבל לא אופן של שכר הבא תמורת הבחירה בין טוב ורע – אלא מהעבודה בקדושה עצמה, עד – ל"מקום" שלשם מגיעים רק ע"י עבודה בכח עצמו.

לאורך גיסא – כיצר מגיעים למדריגה של הגאולה (שהיא סו"ס **שכר** מצוה), הר"ז דוקא ע"י מעשינו ועבודתנו בזמן הזה, בעולם זה (היום לעשותם), שבו יש העלם והסתור על הנשמה ועל אלקות, ויהודי מגלה זאת ע"י עבודתו.

⁵ להעיר מעד"ז בד"ה אתה הראת תשל"ז, מלוקט ד', אות ט' (עי"ש מאות ז' ואילך).

משיחת ש"פ בראשית תשנ"ב

- 1 ז. מכיון שהכל – כל העולם – נברא "בשביל ישראל", וזה מתגלה גם בעוה"ז הגשמי והחומרי בזה ש"ובנו
2 בחרת" בגוף החומרי של היהודי "הנדמה בתומריותו לגופי אוה"ע" – הרי מובן שבכל מעמד ומצב, בכל זמן
3 ובכל מקום, אפילו במצב חומרי ביותר, אפילו בזמן הגלות – נמצאים בני"י בדרגת "ראשית" למעלה מכל
4 העיניים, ואדרבה – בשבילם נברא הכל, בהיותם העם הנבחר, בהם בחר הקב"ה (שבבחירה זו אין שייך שום
5 שינוי).
- 6 . . ומזה מובן, שאפילו כאשר בני"י נמצאים בגלות תחת שעבוד מלכיות, "מפני חטאינו גלינו מארצנו" – הנה
7 הגם שאין רואים אז בגלוי איך שהנשמה היא בדרגת "ראשית" – הרי הגוף הגשמי והחומרי של בני"י הוא
8 בדרגת "ראשית", בגלל בחירתו של הקב"ה בגוף. ולכן מובן, שלא זו בלבד שאין בני"י נמצאים אז תחת
9 השליטה של אוה"ע ח"ו (לא רק מצד נשמותיהם אלא גם מצד הגופים שלהם⁶), אלא אדרבה: (גם בזמן הגלות)
10 הם "ראשית" כל הבריאה, ובשבילם נבראו כל אוה"ע ושאר חלקי העולם. [ועד שגדלות אומות העולם תלוי
11 בבני"י, כדאיתא, ש"בכל דור ובכל זמן, אומה שישראל תחתם בגלות מתנשאת על כל הגוים"].
- 12 ואע"פ שבגלות נמצאים בני"י ב"שעבוד מלכיות", וישנו הציווי של "דינא דמלכותא דינא", ו"לא ימרדו
13 באומות", אל תתגרה בגוים, וכיו"ב – הרי הטעם לכך הוא, לא בגלל שלבני"י יש מורא ופחד מפני אוה"ע
14 (בזמן הגלות) ח"ו, שכן אדרבה: בני"י הם בבחי' "ראשית" שבשבילם נבראו אוה"ע, אלא הפירוש בזה הוא,
15 ע"ד הציווי "אל תצר את מואב ואל תתגר במלחמה" (ועד"ז בנוגע לעמון), שאין זה (כאילו עצה טובה)
16 בגלל שבני"י צריכים לירא מהם (בגלל כוחם) וזקוקים להם, אלא כפי שמפורש בפסוק הטעם: "כי לא אתן לך
17 מארצו ירושה כי לבני לוט נתתי את ער ירושה". דהיינו, שכך קבע הקב"ה את הסדר, כשם ש"ברצונו נתנה
18 לנו" את ארץ ישראל, כך "ברצונו נתנה להם" את ארצות עמון ומואב, ולא לבני"י, ולכן "אל תתגר במלחמה".

⁶ ובהע' 63:

ומה שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר ש"רק גופותינו נמסרו לגלות ושעבוד מלכיות" (שיחת ג' תמוז תרפ"ז – סה"מ תרפ"ז ע' קצו. ובכ"מ) – הפירוש
בוה בנוגע להעניינים שבהם "דינא דמלכותא דינא" וכיו"ב, ובנוגע לזה שבזמן הגלות חלק מהשפעת החסדים לישראל עובר להם באמצעות
אוה"ע, כדלקמן בפנים.

ועי' לקו"ש ח"ג ע' 784 (בנוגע לדברי אדמו"ר מהרי"ץ האלו):

לכאורה צריך להבין דברי הרבי האלו: הנשמה הרי מלוכשת בתוך הגוף, ועלי' לקיים את התומ"צ עם הגוף ועי' הגוף בעולם הגשמי. א"כ
מה תועלת יש לנו מכך שנשמותינו לא נשלחו לגלות, בעוד שגופינו הרי נמצאים בגלות.

אלא, התעוררות הנשמה משפיעה שגם עניני הגוף לא ימסרו לגלות ולשעבוד מלכיות. ודבר זה צריך להיות באופן גלוי לעין כל – כלשון
הרבי "זאת צריכים כל העמים אשר על פני אדמה לדעת".

ועי' לקו"ש ח"ט"ז בשלח (ג) אות ט' (בנוגע לענין ד"כל מעשיך כו'"):

(א) בקשר לצרכי שבת אומרים חז"ל "לוו עלי . . והאמינו בי ואני פורע. כלומר, גם כאשר אין, ח"ו, במה לקנות צרכי שבת, ואפילו כאשר אין
סיכוי לאפשרות של רווח מאוחר יותר, לפריעת ההלוואה – גם אז יש להישען לגמרי על הקב"ה "לוו עלי . . ואני פורע", כי צרכי שבת באים
ברומה ל"לחם מן השמים" – ללא עבודת המקבל.

(ב) מצד שני כרוך הדבר בפשטותו בטירחה של "לוו". ויותר מכך: ההלכה הזאת נאמרה רק במקרה שיש לו חפצים שאז "ימשכנם וילוה
עליהם", אבל אם אין לו משלו" או "לא ילוה ושהקב"ה יפרע", כלומר, למרות שגם כאשר יש לו חפצים למשכן אין בכונתו לשלם את החוב
ע"י המשכון, אלא כלשון חז"ל "לוו עלי ואני פורע" – ש"הקב"ה ימציא לו לפרוע", בכל זאת נדרשת טירחה מסויימת ו"כלי" מצד האדם.
הוא צריך שיהיו לו לפחות "חפצים" ש"ילוה עליהם".

(ג) ההתעלות בשבת משפיעה על ששת ימי החול: ע"י שליחודי יש בטחון מלא בה' ש"הקב"ה ימציא לו לפרוע", והוא רואה שהקב"ה מברך
את ה"טירחה" שלו של "לוו עלי" (באמצעות ה"כלי" – ה"חפצים"), לא לפי דרכי הטבע, אז גם עסקיו בששת ימי החול יהיו מתוך הכרה
שהפרנסה שהוא מקבל ע"י יגיעתו ועשייתו הוא, לאמיתו של דבר, ענין של "אני פורע" הקב"ה ממציא לו (בדרך מציאה) את פרסו באופן
שלמעלה מדרך הטבע, אלא שהברכה שלמעלה מהטבע מכוסה בלבוש של טבע.